

THE LITHUANIAN WEEKLY
„Vienuibe Lietuvniku“
Published every Wednesday
Brooklyn, New York.
Yearly subscription rates:
In the United States and
Canada \$2.00
To Foreign Countries \$2.50
Advertising rates on application.
Address all communications
to publishers:
J. J. PAUKSTIS K. BRAZYS
120-124 Grand st.
Brooklyn, N. Y.

VIENYBE LIEUVNIKU

„Vienuibe Lietuvniku“
Išleina kas trečadienį
Brooklyn, N. Y.
Prenumerata metams;
Suvienytose Valstijose ir
Kanadoje \$2.00
Europo ir kitur \$2.50
Prenumerata mokama iš viršaus. Prenumeratos metas skaitosi nuo laiko užsirašymo, ne nuo Naujo Meto.
Apgarsinimų prekių klausite laišku.
J. J. PAUKSTIS K. BRAZYS,
120-124 Grand st.
Brooklyn, N. Y.

Visuomenes, literaturos ir politikos savaitinis laikraštis.

Nr. 48.

Brooklyn, N. Y., 25 d. Lapkričio (November) 1908. m.

ENTERED AT THE BROOKLYN, N. Y., POST-OFFICE AS SECOND-CLASS MAIL MATTER

Metai XXIII

Bereikalingieji mūsų nesusipratimai.

(Prie moksleivių šelpimo klausimo)

Daug jau buvo mūsų laikraštiuose sugadinta popierios apie šelpimą neturtingų moksleivių, bet tas klausimas da vis tebestovi, kaip reikiant, ne išrištas. Ginčai, polemikos taip išverčiasi, kaip iš to pasakės kojo gausybės ragelio. Bet, kaip tą šventą mūsų privalumą pastatyti ant tvirtų išlygų, kaip pasitarnauti taip prakilniams darbui — mažai tenurodoma.

Dėlgi manau, kad ir mano šisai menkas dvylekis da galės tilpti į aną polemiką ir ginčų tarpa, ypač kad da tebėra nepasakyta mūsų redakcijų panašioms tąsynėms: gana! Jie bet to pasakyd da ir negali. Toli gražu mēs da stovim nuo išrišimo! Kalbame mēs visai paviršium, kalbam ir norim visus žmones priversti, kad išlištų per vieną skylutę, o visai neatsizvelgiam ant šiandieninių sąlygų, ant nevienodo žmonių išauklejimo. Padėkim: vienas pabaigės tik pradinę mokslavietę, kitas nei nebuvės joje; vienas daug perskaite gerų knygų, kitas nei nemate jų; vienas su pašventintu tēmiu į pakeltus draugijoj klausimus ir protauja kaip juos išrišti, kitas visuomuom užganėdintas, džiaugiasi bille da tas viskas netikės skréps, nesugriuna. Todėl jie dar net pyksta ant kitų, kurių taip neatsargiai apie mūsų sopulingą gyvenimą vaikščioja, krapštinėja žaizdas....

Dabar sutvérus iš tokiu kokia nora draugijelė: vienas sānarys ir pradeda eiti į vandenį, kaip lidekas, antras atgal, traukia kaip vežys, o trečias į padangę skrieja kai gulbe. Tikra Krylovo sakmė! Ir galų-gale pasirodo, kad jų veikimas stovi ant vienos; o jei ir juda kiek, tai ant tiek silpnai, kad neįšduoda svarbesnių vasisių kaip.... polemikas, kurios šisai laikais lietuvius ant krito, kaip kokia bjauri epidemija. Draugijos rodos tik dėlto ir susitveria, kad galetų „vadova“ vieni kitus kiek tinkami išsišmežti.... Taip yra ir su mūsų moksleivių šelpimu. Susitvérus kokiai nors draugystėlei, vienas, kuris pats tezino tik pradinę mokyklą ir mažai tepaisas apie augšteinius mokslus, norės šelpoti bille katrą „tautieti“, kurs mokės gražiai pasiprasyt, nežiurint ko jisai mokinis, ir ar jis tuo mokslu paskui savo žmonėms atitarnaus; ki-

tas panorės šelpti tiktais augštėni moksleivis, nors vėl kitas žemelesnis daug butų geriau sušelpt. Trečias reikalaus duoti paspirti tik tiems, kurie yra atsižymėję kovoje už laisvę. Ir tankiai atsitiks, kad labiaus vertas pašelpas — liksis atmetas.

Paimkim pavyzdį iš „Aušros“. Ji gera. Bet kas gali žinot jos vidurinę politiką... Tuli nariai sako griežtai protestuoja šelpti revoliucionierius. O kiti nesigėdi da juos ir išplusti per laikraščius, su tikiu ūždieniniu „feljetoniškais“ žodeliais.

Stai ir pasidaro naturališka dirva kitai draugijai — susišveria „Moksleivių Paskolos Ratelis“. Kaip „Aušra“, taip ir „Ratelis“ turi savo priėsūs ir šalininkus, reiškia, kad abi reikalingos. Vieną remia socijalistai, antrą tautiečiai. Jei nerems, tai išnyks, pasiodys, kad nereikalingos. Tegul dirba vieni ir kiti. Tegul darbas verda, o išalkę moksleiviai galės užsiganėdinti ne mūsų tušmenė einanti mokslus. Paveidžiui galim imti kad ir anglų draugiją „Sons of Veterans“ (Karzygių sunai). Jų organė „Banner“ (Vėluva) rasime išlieta tiek patriotiškų jausmų, skiepijančių į jaunuomenės širdis meilę savo šalies, savo žmonių, paguodonę praeities didvyrių gerų darbų, ir visko, kas pas tuos žmones buvo gero ir prakilno. O, kur mūsų lietuvių patriotiškos draugijos? Mūsų tautoje nedaug tera studentai ir tie patis išsiblaškė prie svetimų svietus, po svetimų lietuviškus universitetus, seminarijas ir žemesnės mokyklas. Mūsų biedna tauta, netikėta neturi universitetų, bet ir pradinių mokyklų. Mūsų jaunuomenės ējaničios mokslus, dalių, pasiskirkyk velytų simtais tokias dalis ir tegul jos veikia savistoviai. Aisikus dalykas, kad turintieji gerus norus pasilikti moksleivius su pašelpa, o ne su šmeižimais, liuosai ištiesės sumesti ant metų po 15-20 dolerių ir šelpti sau patinkamos srovės ypatą — socialistų, tautieti ir tt. ir tt.

Situo budu mūsų talentai nežus veltui ir pasieks ne tik sau gero, bet ir visai mūsų liaudei, ir liaudis ne tik juos gerbs, bet ir tuos, kurie pašventė savo centus ir šelpę juos.

Man rodos, kad da ir to ne užtenka. Šelpti moksleivius gali netiktais uzsilegalizavę draugijos. Jeigu kur randasi gerai pasilaikančių, o susipratusių keletas vyrukų argi jie negali, nuošliai draugijų, leisti į mokslą sau patinkamuosis draugus? Tokių vyrukų galėtų rasties kiekvienam miestely. Mēs daug galėtume tuomi gero padaryt, prašalintum iš mūsų akių tuos bai-sius paveikslus kovojančių su beturte jaunikaičių. Daugumas mūsų neturtingų vaikinų ir merginų, negali plėtoti savo

prigimto talento, eina sunkių sąlygų vežėmis, ir pirmiausia sutinka grabą, negu mēs iš jūsųsi laukiame visuomenės veikus. Ir kada tie mūsų talentai prazūsta iš bado ir beširdis spatas užkasa juos į šaltą žemę, tai tada jau ir mēs juos pažįstam, raudam ir garbstom. Bet tada jau buna ne laikas, kada stulpai pagiežos kila iš jų kapo ir stato mums priesakis mūsų taip išaugintą savymeilę.

Daugiaus protauti, daugiaus gerų norų, daugiaus užsikentimo, o viskas pasiodys lengvu ir jvirkliu.

K. Šeštokas.

Kelios patriotiškos mintis.

Kiekviena labajau apsišvietusi tauta turi savo jvairias patriotiškas (tėvyniškas) draugijas. Tokios draugijos suspietė daugiausiai apsišvietė žmonės, o ypatingai jaunuomenės užsiganėdinti ne mūsų tušmenė einanti mokslus. Paveidžiui galim imti kad ir anglų draugiją „Sons of Veterans“ (Karzygių sunai). Jų organė „Banner“ (Vėluva) rasime išlieta tiek patriotiškų jausmų, skiepijančių į jaunuomenės širdis meilę savo šalies, savo žmonių, paguodonę praeities didvyrių gerų darbų, ir visko, kas pas tuos žmones buvo gero ir prakilno. O, kur mūsų lietuvių patriotiškos draugijos?

Mūsų tautoje nedaug tera studentai ir tie patis išsiblaškė prie svetimų svietus, po svetimų lietuviškus universitetus, seminarijas ir žemesnės mokyklas. Mūsų biedna tauta, netikėta neturi universitetų, bet ir pradinių mokyklų. Mūsų jaunuomenės ējaničios mokslus, dalių, pasiskirkyk velytų simtais tokias dalis ir tegul jos veikia savistoviai. Aisikus dalykas, kad turintieji gerus norus pasilikti moksleivius su pašelpa, o ne su šmeižimais, liuosai ištiesės sumesti ant metų po 15-20 dolerių ir šelpti sau patinkamos srovės ypatą — socialistų, tautieti ir tt. ir tt.

Situo budu mūsų talentai nežus veltui ir pasieks ne tik sau gero, bet ir visai mūsų liaudei, ir liaudis ne tik juos gerbs, bet ir tuos, kurie pašventė savo centus ir šelpę juos.

Man rodos, kad da ir to ne užtenka. Šelpti moksleivius gali netiktais uzsilegalizavę draugijos. Jeigu kur randasi gerai pasilaikančių, o susipratusių keletas vyrukų argi jie negali, nuošliai draugijų, leisti į mokslą sau patinkamuosis draugus? Tokių vyrukų galėtų rasties kiekvienam miestely. Mēs daug galėtume tuomi gero padaryt, prašalintum iš mūsų akių tuos bai-sius paveikslus kovojančių su beturte jaunikaičių. Daugumas mūsų neturtingų vaikinų ir merginų, negali plėtoti savo

mo kibirkšteli galima rasti kiekvieno lietuvio jausmuose. Nerasi lietuvio, kuris neturetu prisirišimo prie savo tėvelių papročių, kuris neilgetusi prie savo aplieastos šalies. Patriotizmas yra prigimtas dalykas ir jis sukelia žmoguje viską do rą ir prakilnų. Tyras patriotizmas niekuomet neišdils iš žmonių, nors kaži-kokios permainos įvyktų ant sveto. Tie, kada atsiranda pas kitus ir tarp mūsų pačių tokie asmenys, kurie tautystę laiko bėprotyste. Paklausik kodėl — neatsakys. Mokyti žmones, net ir tarptautybės skelbėjai, ne tik tautybės neniekina, bet dar jų išskelia. Tautystės „naikintojai“ kaip greit atsiranda (ir atsiranda nelabai iš šviesių žmonių lyties) tuoju surinkta prigimta pasiprišenimų. Ir iškilus kovai, visuomet tyras tautiškumas laimėja. Paveidas yra ir pas mus: juk ne kas kitas ir Tėvynės Mylėtojų Draugystė prikėlė iš triju metų letargo, kaip tik iškilė prie singos tautystei nuomonės. Ar daug ji padarys, tai prigules nuo to, kaip mēs ją suprasim, ir koki jai darbą užduosim.

Kitos tautos turi savo tautiškus hymnus; prie menkiausios progos tie hymnai esti sudainuojamai ir atkartojamai ei lių eilias, kaip kasdieniniai poterai, su didele pagarba. Gieda ne tik žodžiai, bet ir visokais muzikaliskais instrumentais griežia, o ypatingai atidaranant viešus apvaikščiojimus, susirinkimus ir tt. Publiko stovi sustojusi, žemyn galvas nulenknisi pakol aidas tautiško hymno užgėsta. Tas labai daug reiškia. Kiltas minčių, vienybė! O mēs, lietuvių, ar elgiamės taip? Ar skambas pas mus ant susirinkimų hymnas, kurį mūsų neužmirštamas dainius, Dr. V. Kudirkos paraše ir jėdo nerandamus lygiu žodžiu?

Kiek man teko buti lietuviškuose tautiškuose viešuose susirinkimuose, niekad jo ne girdėjau; pagaliaus nei atidaranant SLA. seimą, niekas su lietuvišku hymnu nepasirode. Kartais išgirsi kokiam susirinkimė prancūziškos maršelietyse sudarkytą melodiją, pritaikytą prie lietuviškų „artistų“ gabumo. Tai ir viskas. Marselietė — gerai. Nerasi nei vieno doro ir giliai apsišvietė žmogaus, kurs nemyletū marselietės. Bet — ji turi savo vietą. Kaip grabinio maršo negiedosi vestuvėse, taip ir marselietės negiedok, kuomet susirenka vienos tautos sunai,

Marselietė šaukia prie keršto. Eismi prie kovos — tada ją trauksim. O mūsų brolių susirinkime teskambės: „Lietuva, tėvynė mūsų!“ Daugumas mūsų dar nėra ir girdėjė savo tautiško hymno. Kodėl? Dėlto, kad mēs esam toli atsilikę nuo kitų, ir deja! tautiškai apmire, nebenorim nei krutėti. Kad ir jaučiam savo širdyje prisirišimą prie savo bočių papročių, bet darbais nieko neatsižymim. Ar jstabus, kad mēs kaip iškrikė, nuo visų išskriaudžiau!

A. B. Strimaitis.

Už patentuota idea.

(Dilei ginču už „Aušrą“).

Laikas ir gyvenimo salygos gimdo ideas; jos palengvelia keičiasi jau į teorijas ir vikdomi gyvenimam. Jų vikdymai gyvenimam vadiname viešu darbavimusi. Ant kiek tas darba vienės yra rimtesnis, taktingesnis ir platesnis, ant tiek žmonėms atneša grynos naujos. Todėl idea reikalaus plataus ir liuoso darbo. Bet, ant nelaimės, ypatingai pas mus, lietuvius, viešasis darbas visuomet yra varžomas, — ir tai varžomas, kartais pačių tų idėų gimdytojų.

Ideas apsišvietimo liaudies ar išleina iš ribų patento. Ne „Tėvynės Mylėtojų“ drėtė ūžairavo į susitvėrusi prie LSS. „Literaturos Ratelij“ vien dėl jo gimimo, ar gal dėl busiančios konkurencijos išleidime ir platinime naudingos literaturos. Ir kiek kitų gerų idėų nustoja savo idealiskumo vien dėlto, kad jų gimdyto jai tas idėjas nori tik savo vartojimui už patentuoti. Manymas, kad idea mus vienija, yra klaidingas; mus vienija ne pati idea, bet tik vienodus budo vikdymui į gyvenimą. Lai vikdo ideas gyveniman kiekvienas ir liuoso darbo. Bet, ant nelaimės, ypatingai pas mus, lietuvius, viešasis darbas visuomet yra varžomas, — ir tai varžomas, kartais pačių tų idėų gimdytotojų.

Ideas apsišvietimo liaudies ar išleina iš ribų patento. Ne „Tėvynės Mylėtojų“ drėtė ūžairavo į susitvėrusi prie LSS. „Literaturos Ratelij“ vien dėl jo gimimo, ar gal dėl busiančios konkurencijos išleidime ir platinime naudingos literaturos. Ir kiek kitų gerų idėų nustoja savo idealiskumo vien dėlto, kad jų gimdyto jai tas idėjas nori tik savo vartojimui už patentuoti. Manymas, kad idea mus vienija, yra klaidingas; mus vienija ne pati idea, bet tik vienodus budo vikdymui į gyvenimą. Lai vikdo ideas gyveniman kiekvienas taip, kaip jis tą geriau supranta; tik tegul neperžengia doros principų; vėliaus pats pamatys, kuris budas geresnis.

Už patentuot arba atimk iš prasto žmogėlio kataliko idėja Dievo, arba iš apšviesto intelligenco atimk idėja tikslu jo gyvenimo, taip kaip jis tą supranta, abudu liukis dvasiški elgetos.

P. Norkus.

Kodel taip?..

Kodel taip amerikiečiai nemoka pažinti žmonių? Kodel jie garbina, augština jvairias keistas ypatas.... Kas nors Lietuvių atlieka savo juodus parbelius.... plėšia, muša

daužo.... Lietuvos apvagia partijas, atskirias ypatas.... Lietuvos veikia su chuliganų gauja išvien, pataikauja klerikalams, keikia socijaldemokratus.... o Amerikoje lieka kuopą ir kitų įstaigų atstovais.... Amerikoje atsiranda įvairių revoliucioneriai, ką Lietuvos neva nuveikė „garcius“ darbus, ką vartė cartroną.... apie kuriuos Lietuvos nieks negirdėjo.... Kei sta ir koktu skaityti apie tokias ypatas. Rodosi, kad Amerikos lietuviai akli ir nemoka atskirti pelų nuo grupės....

Kas nors Lietuvos giriasi, kad eina Amerikon griauti socialistų sąjungą (LSS.), ten pakliuvi... lieka tuo sąjungos augštėsnės įstaigose. Net pradeda Lietuvos vaikščioti paskalas, kad visi, ką čia padaravo ant juodos dirvos, tenai (Amerikoje) lieka kuopą nariais ir nariais, kuriuos išskiria, kaip kažtūs revoliucionierius. Kodėl taip yra? Ant to bus prastas atskymas: amerikiečiai da nepazistą Lietuvos dabartinio gyvenimo ir mielai priima už gryna teisybę, kas jiems ką pasako. Priemę išeivius iš Lietuvos, jie nesirupina žmonių pažinti, pasiteirauti apie jį nuo kitų, o ypač nuo Lietuvos gyventojų, bet akrai tiki jų gražiems žodžiams. Reikia į žmogų žiurėti neprisaikant to žmogaus kalbą, bet jo darbą. To gi amerikiečiams ir truksta. Taip toliau neturi bat. Tas tikta žemina amerikiečius Lie tuvos gyventojų akyse.

M. D. is.

Lietuva. 4. XI. 08.

Tik kartais žodis galingas.

Kad kartais žodis stojasi galingu kūnu, tą jau buvau rašęs „VL“. 35 N. Dabar tar siu apie tai, kaip mūsų kai kurie „kritikai“ supranta žodžio galybę.

„Keleivio“ 36 N. Michel sonas bando išaiškinti, kad: „Ir daug žodis gali....“ Tik vargas jam, kad nenusisekė. Mat užsikėyta duoti pipirų Adomo vaikui už Jievo nuode mė. Pirmiausiai jis, Michel sonas, subara „Vien. Liet.“ už tai, kad talpina tokius straipsnius, kaip mano: „Ką kartais žodis gali“, ir da „O tempora!“— pirmoje špaltoj. Nesidvytyt, esą p. Michel sonas, kad tai butų padares viens iš atgaleiviškų laikraščių.... Bet, kad tą daro „Vienybė“, tai jau esą „stebetina“.

Ant kiek to mano oponento straipsnis yra juokingas, (o gal raše tik lietuvišką „satyrą“....), matosi iš jo paties nukaltų argumentų: esą, „Aš gi patvirtinu, kad kartais ir daug žodis gali. Kartais gali net labai (?), negeistinus vasis“ autorui (suprask: man) atnešti“. Ir ką gi gali negeis tino man atnešti mano straipsnis? Vieni juokliai....

Bet p. M. turbut susizgribo, kad aš tu jo pabaidymu nekrupetsiu, taigi greitai susi vertęs spjovę ant visko: esą, „neverta nei eiti į polemiką su

tokiu („kvailu“ manyta pasa kyt) autorium, kai minėto straipsnio“....

Gera ir tas.

Tik aš, mat, kitaip suprantu polemiką; taigi ir pasiryžau su lempūtę, vadina „argumen tas“, užeti už akių ir parodyti p. Michelsonui, ant kiek jis klysta tokiam rimtam klausime (kalbu čia vis da apie lietuvių išnaudotojus, visokius šundak tarius).

Jau aš pirmutiniame savo straipsnely nurodžiau, kas reikia mūsų tautos sunams, mūsų gydytojams daryti, jei jie nori išgelbēti daugumą savo vien taučiu nuo tos būsios plėgos — išnaudojimo per visokius šaldras—institutus ir tt. Gal aš klydu, bet p. Michelsonas nedarodė; jis pasiganėdino vien manęs iškvailinimui. Ma no oponentas iš savo visos „satyros“ pasakė tik tiek, kad svetimtaučiai daktarų „institutai“ gal žmones apgaudinėti su visokiais „Vadovais i Sveikatą“, kurių kelią buk aš ir pasiulęs mūsų daktarams. Tiesa, kad gali. Tik jei tas rašėjas butų rimčiau (dieve kur tas mums rintumas....)

Ar tu matai kaip dėl apšvietimo mumis smaugia? Dvi draugijas: „Vilniaus Aušrą“ ir suvalkiečių „Šviesą“ su vi sasis skyriaus, su visomis įsta gomis, šmakšt! vienu laiku ir užsmaug. Buksu žmones gudrus, švieskies tamsumoje; brisk juodais purvynais ir vaisus veskies; keliauk višą gyvenimą juodu taku be šviesos kibirkštės.... Kuriu norejō ūkių-tokių spindulėlių praplanti, stengesi vargdieniams sunkią vargą naštą palengvin ti, juodajį purvą nuo tako nu stumti, tie visi jau atsidurė už geležinių krotų; negauna nei tyro oro pakvėputi, nei saviškių matyt; o kai-kuriems ir maži kudikeliai paliko bever kių....

Pats Michel sonas gi yra redaktorius. Na, o ar daug jis su savo plunksna pasirodė tame, anot jo, progresiūskame savo „Keleivy“ su hygienos raštais.

Čia jis, matomai, ir vėl neras ką atsakyti su savo „ištik rujų galinčiu“ žodžiu, tik stengsis autorij, lyg Rusijoje, įbauginti „negeistinai vai siais“ ir honoravai pasakys pavaro mokytojus. Krato, drasko gyvenimus, darbuojas sau išnaudoti. Kad mūsų laikraščiai savo spaltose netal pina hygieniškų straipsnių, tai tas reiškia, kad jų nieks neparašo. O kas gal apie tai geriau rašyti, kaip ne gydytojai? Gal anglekasiai?

Pats Michel sonas gi yra redaktorius. Na, o ar daug jis su savo plunksna pasirodė tame, anot jo, progresiūskame savo „Keleivy“ su hygienos raštais.

Jis gal mano, kad tokie straipsniai (apie hygienu) neturi jokios vertės. Bet jis tame labai klysta. Aš patarciau p. Michel sonui pažvelgti į angliskus žurnalus, kaip ana: „Pe oples mouthly magazine“ ir kit, o tenai tankiai atras ori ginališkus straipsnius apie hygienu ir apie kitus žmonių sveikatos klausime dalykus. Ar daug anglų aimanuoja per laikraščius, kad juos šaldros apgaivę, kaip-kad mūs vinent āciai daro?

Mat, kaip nieks nerašo nie ko, tai negerai, anot p. Makšnos; o kada pasirodo šiokstoks straipsnelis, tai mūsų „progresistai“ vietoje, kad nurodys sveikesnius argumentus, rašėja iškvailiuoję ir da įbagna su visokiais „negeistinai vasis“. Ar ne juokinga?

Bobiškos pasakėlės XX-ame amžiuje turi mažą vertę. Norint ką „apkvaliuoti“, reikia pačiam buti protingu. Tada mūs greičiau suprasim,— „kā kartais žodis gali“.

J. Stasiulevičius.

Laiszkai iš Lietuvos.

Mano Antanell!

.. A. A. Biliuno kritikos pabaigos nemėčiau; nežinau, kodėl spauda ją pertraukė. Vietos stoka, ar rankraščių neprisiunčia? Iš geros kritikos, žinoma, galima visuomet daug pasinaudoti, pasimokyti, kaip geriau taisiati savo darbą; žin geidu butų iki galo perskaityt.

Ant manęs šauki, kad nu puolusi dvasioj; o tu kaip? Kodėl jau nesigiri gyvenimu iš dvasiškosios posės? Jau skundėsi, kad nei atsakančios draugijos, nei jausmingos šilumos nėra; kad šalties gyvenimas Amerikoje esas.... Jaunas dar jausmingas, vilties ir meiles idealai priešais tebėra, o jau déjuoji. Ko gi nuo manu senatvės tvirtybės dvasio bereikalauji? Tieki skausmų, tiek nusivylimų pragyvenus, ne dyvai nupulti dvasioj kokią valandą; praslinkus jai ir vėl reikia kelti galvą, kai tini energiją, darbuoties, kovoti.

Ar tu matai kaip dėl apšvietimo mumis smaugia? Dvi draugijas: „Vilniaus Aušrą“ ir suvalkiečių „Šviesą“ su vi sasis skyriaus, su visomis įsta gomis, šmakšt! vienu laiku ir užsmaug. Buksu žmones gudrus, švieskies tamsumoje; brisk juodais purvynais ir vaisus veskies; keliauk višą gyvenimą juodu taku be šviesos kibirkštės.... Kuriu norejō ūkių-tokių spindulėlių praplanti, stengesi vargdieniams sunkią vargą naštą palengvin ti, juodajį purvą nuo tako nu stumti, tie visi jau atsidurė už geležinių krotų; negauna nei tyro oro pakvėputi, nei saviškių matyt; o kai-kuriems ir maži kudikeliai paliko bever kių....

Kas mūsų skriaudės su skaitys!! Kuomet kančių galas prieis, skausmai pasibaigis?? Neperodo, nepasako, už ką ir del ko? Tik drasko ir konfiskuoja knygas, uždarinėja knygynus; išgainioja mokinius; pavaro mokytojus. Krato, drasko gyvenimus, darbuojas su pagelba kumščio, nagaikos ir geležiniu pančiu....

Nusigando mat tos mažiausios kibirkštės, to menkiavio šviesulėlio; klojo juoda uždangala storaiusios tamsybės, bijo, kad neprasimūštū nei mažiausis spindulėlis šviesos ant sukepusių smegenu, ant užšalusiu jausmų. Sukėtus jūsa šalta ranka, drasko šilai rubeli, taisomą sušildymui bestingstančio mūsų krauso; neleidžia nei prasizioti, nei skysties, nei šaukti, nei verkti. Juoda tamsybės spėka, kuomet gi tu galą gausi?

Ogi mūs įniršę, nebetekda mi kantrybės, visi išvien suki be, braukšt! ir nustumisime patis nuo savęs visus prispaudimus!..

Motina.

Padovinės, Suvalkų gubernija iš laisko). Laiškai gavau, ačiū!— Taip, aš sutinku su tavo žodžiais, kad Lietuvos ukininkas turi šiokią tokią nuosavybę ir nesibijo nei bedarbės, nei bado. Tik nelaimė, kad Lietuvos mažai yra

tokiu, kuriuos galima butų ti krais ukinukai pavadint. Kitas turi namus, bet ne jo; dirba, bet ne sau ir kol pareis tas namas į jo savastį, tai iš to sa vininko lieka tik šeletas, — lygiai taip, kaip ir Amerikos darbininkas ligi dasivaro \$2.00 dieninės mokesties. O ir tos juodos duonelės šiemet Lietuvos striukai. Juk žinai pats, budavo mūų viskas gerai užaugo, o šiemet vos-ne-vos po rą desetkų kapų rugių prikirtom; tai ką jau kalbėti apie menkesnius laukus! Taip, kad šiemet prie ukės reikia pridet iš savo kišenės gatavų pinigų. Gera tam, kurs turi nuo pirmiaus užsivaręs kelias kapeikas; bet, kaip tam, kurs gyvena skoloje? O šiandien pas mus retas ukininkas neturi skolos.

Ne tik Amerikoje krizis vieš patauja, bet aš manau, kad tas ir dangose įvyko.... Tieki pamėlyk — visur nelaimės: Amerikoje žmonės badu miršta, o pas mus Rusijoje tukstančiai varo į kapus kolera. Pe trapilej jau senai miršta ir Vilniuje jau viena mergaitė nesenai numirė; mūs taip gilaikiame tos viešnios. Aš mūslinu, kurioj šaly žmonės biednesni, tenai ir kolera atsilanko, nes jis myli nešvarius gyventojus.

Kaslink manęs, tai jau gana brase atrodau — kaip pernykštis šakalis; apie ženybas nei pamislyt nenoriu. Ir nuo kiai gali norėti ženyties — gal nuo žalebarščių su cibuliu uždaryt? Jau aš Lietuvos ne labai norečia apsigyvent; kad pagal teisybę ir negaliu. Tiek sumislingas, kad nersiu Ameriką, net kulnų subraškės....

O jau žinai pas mus laisvę, tai žydėte-žydi. Spalių 6 d atuzė į Kalvarijos į Liudvinavą visas štabas žandarų ir žem sargių su viršininku, susikrovė į maišus visas „Šviesos“ draugijos knygias ir išsivežę. Norėjo suimti ir komitetus, bet regis tik du pasigriebė — viena bene Akelaituką, o kita než nau kokį. Girdėjau, kad į Šenapilės „Šviesos“ skyrių uždare. Tai jau „Žiburiu“ (kunigų draugijai) džiaugmas!..

Spalių iš 8 į 9 d. naktį atejo

gauja plėšikų pas Kulbokų Borutą seni ir reikalavo pini gų. Kaip tik pradėjo šaudyt į viršų, tuoj Boruta suskubo pasmukt į laukus, o jo boba kaip bėgo laukan per duris pro plėšikus, tai vienas gal iš netycių išvė jai pabrauksmu į kaktą, bet neužmušė. Turbut ir pinigu biski rado.

Tai dvi jau žinios.

9 dieną, tai yra ant rytojaus po užpuolinui ant Borutos, atvažiuoja-atpyška 4 žemėsargai daryti kratą mūsų kaime. Pirmiausiai krtė pas Jurą Kir tiklį, paskui pas Petrą Liutkevičių ir Joną Lopatą, ant galos pas mus. Bet vieko užginto nei pas vieną nerado, tik iš mūsų išsinešė du popierai su markėmis ir antrais, kuriuose pareina įvinioti laikaaščiai iš užsienio. Jieškojo daugiausiai ginklų. Mūs tą syk buvome giroj, o namie buvo tik vaikai ir gaspadinė. Žemėsargis klausias pas vaiką: „Kur tėvas laiko revolverį? (brauningą) ir dubultuvką?“ Vaikas atsakės: „Pabučiuok

... tu tai dubultuvkai“. Ta da prišokės prie vaiko Liudvinavo žemėsargis (tas išgama, katalikas Gurevičius) ir prikišęs revolveri, surėkęs: „Aš tave tuočia peršaunu!“ Bet vaikas né biski nenusigandęs ir krétikai be nieko išvažiavę. Nežinia vienok dėlko P. Liutkevičių išvėzė tą pačią dieną į kalėjimą.

Tai matai, kokia litanija aš tau pagėdojau. Kaip dabar tau, drauge, atrodytų toks gyvenimas, kur reikia bijoties valdžios, bijoties plėšikų, koleros ir tt? Aš manau, kad ne labai patiktu.

O man su „zapasu“ (atsarginieku tarnysta) da nežinau, kaip išeis. Prieš tuos sumisimus ir kratas buvo mūsų per šaukimas (pavierka) ir mano bilietas dar tebera pas karės viršininką. Kas bus toliau, nežinau. Gal prisieis koki 8 mėnesiai.... pasimokint Kalvarijos „akademijoje“.... Var nupių Prusaitukas da ir dabar sėdi; jis paémė tuočia po vestuvių, tik vieną dieną su nauja pačiute tepasidžiaugę. Bet jau gal bus rakan, nes aštu nės mėnuo kaip sėdi. Kumečių Labutukas nuteistas 8 mėnesiams, bet da neina sédet.

Kirtikliuką su Ulevičiuku išteisino Vilniaus teismas; bet da tebesėdi Kalvarijos kalėjime antras mėnuo. „Šviesos“ draugija Šenapilėje uždaryta ir suimiunti Griniai, advokatas Cipliauckas ir knygų pardavėjas Verbyla. Bus tyrinėjamas.

Jeigu jauti kur reikalingas bučeris, tai rašyk man, o aš atvažiavęs jau dirbčia iki gyvas ir per nepabaigtus amžius. — Tavo N. N.

(Pridavė K. L.)

POLITIŠKOS ŽINIOS.

Vokietija. Praejušią savaitę Vokietijoje įvyko taip vadinti namų rami revoliucija. Parlamentas pervedė karštą kovą su savo kaizeriu Vilhelmu, kuris su didele gėda pri sižadėjo buti nuolankum vo kiečių konstitucijai ir daugiau nebešnekėti nei veikti tarptautiske politiko, pirmiau ne pasiklausęs pritarimo iš parlamento atstovų. Tolius, vieš patystės kanclerius, kuriuomu darbų yra grapas Biulovas, nuog šiol atsakys už visus ministerių darbus nebe pries kai zei, bet prieš visą parlamentą. Biulovas dėl to pažeminimo buvo padavęs kaizeriui atsisakymą nuo vietos, bet kai zers jo rezignacijos nepriėmė. Beveik visi parlamento oratoriai papeikė kaizeri už jo pagarsėjusį pasišnekėjimą su Anglijos laikraštininku, apie ką laikraštyje „The Telegraph“ buvo aprašyta, kur kaizeris įspynė save į Anglijos su burais prieš pietinius. Socijalistų atstovas Paulius Singer net reikalavo paduoti kaizeri teisman, kaičio tėvynės išdavikai ir tam reikalavimui visa radikaliskoji parlamento pusė karštai plojo delnais. Biulovas, galvą nuleidęs, kaitino akis prieš visą parlamentą, ir nieko prieš tokią drąsą negalejo daryt, nes beveik visa Vokietijos spauda aštrai nu-

peikė savo kaizeri, kors tokia me Vokietijos krizije, vieton rintai užsiimti darbais drauge su parlamentu, važinėja ant medžioklių ir labjau intereso suojas skraidymais grapo Zepelinio orlaiviu, negu šalies reikala.

Rusija. Žemės klausimą duma atidėjo ant tolesnio laiko. Mat esą reikalingi pataisymai valdžios projektuose. Tas padarė didžiai nesmagų išpujų ant atstovų iš kaimių išvažiuojant jau isakė kaimiečiai negrįžti iš dumos, pakol nešiř žemės klausimo, — skaudžiausio ir sopulingiausio klausimo visame Rusijos gyvenime. Bet ką gali atstovai padary?

Atstumta net ant kitų metų

— neišleistos. Toliaus p. Gabrys išveda, kad aš Mačio augščiaus statau už Kudirką, nes patariu Mačio eiles išleisti greičiaus, negu Kudirkos. Tokią mintį p. Gabrys negalėjo išskaityti iš mano straipsnio. Greičiaus jis ją sėmę iš savo galvos. Aš Mačio raštams už tai daviau pirmybę, kad jie nėra išleisti, norint senai nūtarta ir dikčiai pasidarbauta ant jų surinkimo. Perspaudinti spaudintus raštus da nera taip didelis nuopelnas, ypač kada tas daro skriaudą leidējams, kurie turi šiokias tokias tiesas ant tų raštų. Bet mūsų reksnai pučia tą klausimą ir stato jį jau klausimu išeinančiu lygiomis su tėvynės meile ir garbe. Štai p. Gabrio žodžiai: „Neabejoju, jog TMD. atsakys ant M. pastatytojo klausimo taip, kaip reikalauja to tėvynės meilė, Lietuvos nauda ir garbė“. Tas nėra argumentas. Yra tai tik žodžiai, kuriais pridengiamas stoka argumentų. Kartais žmonės tais žodžiais pridengia paprastus savo gyvenimo reikalus arba kitokius nedatekius. Žinote gerai, koks elementas Rusijoj pridengia panaišais žodžiais savo darbus. Nepatariu ir p. Gabriui pridengti šventais žodžiais argumentų stoką.

Beje, p. Gabrys sako, jog Kudirkos raštai busę išleisti iš ypatingo fondo. Jeigu taip butų, tai aš tamistelei nei puses žodžio nesakyčiau. Eina mat klausimas apie TMD. pinigus ir aš apie juos išsireikiu. Tegul sau leidzia iš ypatingo fondo. Jei kas gali but tokiam leidimui priešingas, tai tik leidėjai bet ne aš.

F. Matulaitis, M. D.

Mėnesiui prabėgus, galime ir vėl pasigérēti, kad ačiu mūsų apšvietesnių tautiečių pasidarbavimui įplaukė pusėtina suma į TMD. išdą. Mūsų pirmininkas p. B. K. Balevičius sutvėrė dvi naujas kuo pas Chicagoje, atsišaukia ir pa vienai mūsų sątautiečiai prisirašydami prie mūsų skaitliaus, taipgi skirdami auką Kudirkos raštų išleidimui; rašo jausmin gus laiškus, iš kurių pasirodo gerais sąnariais ir agitatoriais TMDr-ei.

Jau gatavi ir atsišaukimai į draugystes, kurių, meldžiamis, nepräleiskite pro ausis, bet paduokite mums savo rankas, o pradėtas darbas—leidimo Kudirkos raštų greitai bus atliktas. Tada imsimės už kito darbo—leisime Mačio eiles.

D-ras Matulaitis paliepė mesti pradėtą darbą ir grieb ties už kito. Mės melstume D-ro Matulaičio pasistengti padauginti mūsų skaitlių, ta da atliksite visus darbus.

Kai-kurie platintojai T. M. D-stės rugoja, kad jiems reikia apmokėti lėšas persiunti mo knygų. Kiek man žinoma, visada pačios kuopos tokias lėšas apsimoka.

Todel gerbiamiejie draugai, daugiaus neatsišaukite į centrą su užklasimais, kas turi mokėti lėšas, kaip tai prisiuntimo knygų ir kituose kuopu reikaluose.

Su pagarba jūsų tarnas,
A. J. Povilaika.

Shenandoah, Pa. Vietine TMD. kuopa, ilgai laukusi rimtiesnių svarstyti iš kitų kuopų, pastaruojuose trijuos savo susirinkimus plėciai aptarinėjo paskutiniojo seimo pardarytus nutarimus ir atkreipia draugų atydą ant sekancių dalyku:

1. Seimo nutarimų 13 § pasakyta, kad Centro Valdyba bus renkama dviem metam. Ar seime dalyvavę delegatai galėjo iš anksto permatyti, kad dvejim metam išrinkta valdyba išteks energijos darbuotojų labui per du metus? Jeigu tokį darbščių ir atsirast, tai jiems nekenks, kad ir tankiai perrinksime,—kad ir kasmet ir vis tuos pačius išrin kdami antrą, trečią ir tt. kartą.

2. Skirsnelis 14 sako: Laikyti susivažiavimus apsvarstyti TMD. reikalų kas metai, — kartu su seimais SLA. Mes atkreipjame atydą ant šių ne nuoseklumų: a) ne visos SLA. kuopos renka delegatais tokius, kurie yra ir TMD. naraias; b) ne visi SLA. kuopu išrinktieji delegatai, kad ir sanariai TMD. gali reprezentuoti savo draugystės kuopą, budami kartais tam neatsakančias; c) ne visose vietose yra kuopos SLA. kur gyvuoja T. M. D. kuopos; d) ne visos, ypač silpnai, pasilaikančios prie pinigų TMD. kuopos gali siusti savystovį delegatą; e) dėlei tų pat priežasčių TMD. neįgali atlyginti kelionės ir pragyvenimo lėšų savo delegatams. Tai gi tokie susivažiavimai, kuriosna ne visos TMD. kuopos gali nusiuisti savo atstovus, negali buti tiesioti ir jų nutarimui turi buti leidžiami per visutinę TMD. referendumą (nubalavimą). Referendumais taip-pat turi buti renkami, susivažiavime įvardyti kandidatai į Centro Valdybą ir paskiriamas laikas jos darbavimuisi. Tai gi nutarimų 15 skirsnelis, kuri šneka apie centro vals dybos rinkimą, reikia panai kint, o 14 skirs, reikia pataisyti, pridendant apie referendumą.

Perkeitimas § 14 ir 15 tuom keistiesiui atrodo, kad beveik visi TMD. delegatai dalyvavo SLA. seimo posėdiuose kur jų akysė buvo tokia smarki kova už visutiną balsavimą laimėta. O juk ta kova buvo varoma už tai, kad senovės organizacijų tvarką permanintį demokratiškesnę. Ar gi numaty. Tėv. Myl. Dr-ei nebus leista save priskaityti prie demokratiškų organizacijų? Ir dar, kuomet nekalbant apie katas mūsų progresiškesnes organizacijas net ir konservatiškame Susiv. Liet. Rym. Kat Amerikoje dvasiškas vadovas apskelbė, kad nuo ateinančių metų seimo galima busių įvesti visutinį referendumą, tarp kitokio ir valdybos rinkime, tai mūsų draugijose niekam nevalia butų kliudyti išrinktają valdybą per visus 2 metus ir „seimo“ nutarimus kaip šventą tiesą priimti!

Pasiremdami ant visų viršuj nurodytų argumentų ir išklausę mūsų delegato, dr-go M. Vakrinos pranešimo, mūsų kuopa vienbalsiai nutarė protestuoti priešai tokius sauva-

liškus, tik keleto posėdyje dalyvavusiu delegatų nutarimus, kur panaikinta visuotinas bal savimas. Taip gi paremame kitu kuopų protestus priesai išmokėjimą dr-gui Balevičiui §26. 50, kaip kelionės lėšų. Ne užginčiame, kad draugas Balevičius veiklus, jeigu jis veikia; neesame priešingi jo veikimui ir šiuomis nenorime užgauti jo žmogiškų jausmų. Už menkiausią atliktą darbą ištariame ačiu, nors nemanome, kad veikėjai darbuotuose dėl padėkos. Mums rodosi, kad darbavimasis visuomenės nau dai, yra pribloškė prie kranto negirdėtos neregetos salos. Išsirangės ant sausumos, generolas keikėsi, net uždusės, kad visai niekam neverta esanti juros plaikytą tvarka. Pabrikantas, kaip niekados nemate tokio sunaus darbo, greitai atsigulė pilvu ant žolės pasilėti, o kunigas, nebesumanydamas kas daryt, galių verkė. Vienas tik kaimietis nenusimine. Pirmiausia pasimeldė, dėkavodamas Dievui, kad jis neprāžuvo ir pakliuvo ant sausumos; paskui apsižvalgė, pamatė netoliesiai mišką, ir tvirtais žingsniais tiesiai ir éjo miškan. Patimatės kunigas, kad kaimietis juos pameta, nustojo verkt ir pradėjo jį vyties. „Kur tu eini, vienas be mūšų?“—sušuko kunigas. Kaimietis apsistojo ir išlengvo atsakė: „O ką gi aš sumis darysiu? jūs visi žmonės augsti, mokyti turtingi,—jūs ir be manęs nežuste. O aš, pras tuolis, mūsų gyvenimas tamsus ir menkas; manau, kad ir miške man gyventi bus galima“. „Na tai: juk tu vienas prazūsi nežinomam miške; tave laukiniai žverys sudraskys“—sako jam kunigas. O kaimietis nenusimine, esą: tai, kaip Dievas duos, taip ir bus. Ant galo, kad ir užklisiu miške, tai ir čia vis Dievo valia“. „Na, o kaip gi tu mums dabar palieki vienus? ar gi tu čia pagal Dievo prisakymus darai?..“ „Kaip tai vienos! jūs pasilikate tris!“—nu sistebėjo kaimietis. Ko gi jums bijoties?... O aš jums vistiek nereikalingas, ir jūs man nereikalingi“. „Negriešyk!—sušuko kunigas,— tai kas, kad mēs tris pasilikam, kad mēs darbo nei vienas dirbt nemokam ir negalim. Aš meldžiuos už kitus, generolas komanduoja kitus, o pabrikantas uždavinėja darbus kitiems“. „Na, tai ir gyvenkite sveiki; aš jūsų darbo nemoku, tai man ir miške bus gerai; aš ir miške dėl savęs darbą rasiu“, — atsakė kaimietis.

„O jei idealais, brol, besigérési, tad tverk už idealo doro ir augsto. Bet skubinkies, paskui tu jūs išsižadesi už truputį augso....“

Shenandoah, Pa. kp. vardu,

J. Rudminas.

Redakcijos pasarga. Dėl vienos stokos keletas raštų T. M. D. reikaluose tapo atidėta į kitą numerį.

Iš lietuviško dūryv Amerikoje

Chicago, III. Cionai vi suomeniškas judėjimas eina pagal moksliską terminą — „inercija“; tas judėjimas butų amžinias, jeigu nesutiktų kokiui nors kliučiui. Kaip tik sustinka klintis, tuojaus stumimo pajėga pradeda veikti, idant palaikyti tą judėjimą, ir tada pats judėjimas priima kliučių formą, darosi didesnis triukšmas. Tas atsitiko su inteligenčių rateliu, kuris buvo nesenai apskelbęs suvienysias visas apšvietesnes pajėgas Chicagoje. Jis tuoju surinko kliutis tarpe pačių intelligentų. Daktaras Rutkauskas pradėjo nurodinėti, ne intelligentams reikią susivienyti tarp savęs, bet busių praktiškiausia visiems intelligentams susivienyti su visais žmonėmis; su tuo tikslu reikią eiti į bažnyčią, ir tuomi pa-

(Žiur. ant 6 pusl.)

Kaip tris dykiniai demokratai pastojo.

Vertė iš rusiško V. Puteikis.

Garlaivis plaukdamas dideliu vandenynu, užėjo ant smailos uolos praduozo ir nuskendo. Buvo ten daugybė žmonių ir visokių prekių;

visa nuojo ant vandenyno dugno, tik kažin kaip ten ant viršunes stiebo į-ikabinę issilaike keturi žmonės: generolas, kunigas, pabrikantas ir kaimietis. Visi keturi jie tol laikėsi, kol audra juos pribloškė prie kranto negirdėtos neregetos salos. Išsirangės ant sausumos, generolas keikėsi, net uždusės, kad visai niekam neverta esanti juros plaikytą tvarka. Pabrikantas, kaip niekados nemate tokio sunaus darbo, greitai atsigulė pilvu ant žolės pasilėti, o kunigas, nebesumanydamas kas daryt, galių verkė. Vienas tik kaimietis nenusimine. Pirmiausia pasimeldė, dėkavodamas Dievui, kad jis neprāžuvo ir pakliuvo ant sausumos; paskui apsižvalgė, pamatė netoliesiai mišką, ir tvirtais žingsniais tiesiai ir éjo miškan. Patimatės kunigas, kad kaimietis juos pameta, nustojo verkt ir pradėjo jį vyties. „Kur tu eini, vienas be mūšų?“—sušuko kunigas. Kaimietis apsistojo ir išlengvo atsakė: „O ką gi aš sumis darysiu? jūs visi žmonės augsti, mokyti turtingi,—jūs ir be manęs nežuste. O aš, pras tuolis, mūsų gyvenimas tamsus ir menkas; manau, kad ir miške man gyventi bus galima“. „Na tai: juk tu vienas prazūsi nežinomam miške; tave laukiniai žverys sudraskys“—sako jam kunigas. O kaimietis nenusimine, esą: tai, kaip Dievas duos, taip ir bus. Ant galo, kad ir užklisiu miške, tai ir čia vis Dievo valia“. „Na, o kaip gi tu mums dabar palieki vienus? ar gi tu čia pagal Dievo prisakymus darai?..“ „Kaip tai vienos! jūs pasilikate tris!“—nu sistebėjo kaimietis. Ko gi jums bijoties?... O aš jums vistiek nereikalingas, ir jūs man nereikalingi“. „Negriešyk!—sušuko kunigas,— tai kas, kad mēs tris pasilikam, kad mēs darbo nei vienas dirbt nemokam ir negalim. Aš meldžiuos už kitus, generolas komanduoja kitus, o pabrikantas uždavinėja darbus kitiems“. „Na, tai ir gyvenkite sveiki; aš jūsų darbo nemoku, tai man ir miške bus gerai; aš ir miške dėl savęs darbą rasiu“, — atsakė kaimietis.

Ilgai ginčijosi tarp savęs, šukavo, rėkavo.

Ant galo kaimietis buvo nuginytas ir pasiliuko kultu. Mato kaimietis, kad nieko nepadarys, domojo ranka ir nusigrėžo; mato, kad jie visur eisus, o prastuolis kaltas. O jie vis ant savo stovi, jiems rodos, kad jie savo salionuose recauja. Pastovėjo, pastovėjo kaimietis, ilgalaiką žiurėjo į vieną daiką ir sumanė vel eiti niškan jieškoties pavalgyt. Atnisukė į ponus asake: „Nu, dabar kad ir atsinešiu, jums nei ieno kiaušinio nebeduosiu; katras noi it valgyt ai eikit su manim; kiek katras gausime tiek ir užsime, o aš nuo jūsų neprasyšiu“. Ponai int jo žodžių nei ne atsižvelgė, buk nei negirdėjo.

Nuėjės kaimietis miškan, ilgai vaikščiojo, ir sugrėžo pavakary linksmas ir sotus. „Nu, aš mielasis, prisotina!“—klauso kunigas. „Sotus ir linksmas esu“ — atsakė kaimietis. „O mums ar atnešei?“, — klauso visi jau susiupinę. „Matai kokie jūs galvot! eikit patjūsasijiešot; jums regis, kad raičioties po mėlius, tai po pukinių patala! Nors rankas ir sojas susibadžiau, už tai esmu sotus; eikit, pagninkit, kaip yra sunku žmogui valgyt užsilirbt. Kad man vienam tai niekas; o dabar lėl jūsų triju ir sau ketvirtam, tai man butų eikėjdar ir rytoj per visą dieną draskyties, irba pačiam nevalgius but“, — atkrito jiems kaimietis.

Vakare pasidare šaltas oras, o naktį poniams pradėjo nebepataikyt dantis ant dancio; pamėlynavo ponai ir pradėjo drebėt. „Mužik!—sušuko generolas,—marš! miškan, atnėsi kūkų ir sukursi ugniaukurą!“— „A—a! galbuti gerai! Gal, man rodos, eisite patjis ir pasigaminsite sau šakų, o aš jau,—na, aš jums skelsiu ugnies“. „Pasirupink mielasis, Dievas argus myli, atrasi ant ano sveto. Palaiminti beturčiai, palaiminti vardienai, nes jūs yra karalystė danguas“—taip prikalbinėjo kaimietių kunigas. „Nebepasakok, kas man už varžus užmokės, aš jau gerai žinau“, — nusijuokė kaimietis. — „Palaukit! Aš su juo susikalbėiu“, — pašoko pabrikantas. „Ar girdi, mielas? Tu dėl mūsų čia pavargk, pasirupink, o aš, kaip pargrišim tėvynę, kiek norėsi tiek užmoniu; kad norėsi duosiu užveizdos vietą mano fabrike, arba urėdu padarysiu savo dvare“. „Na, na, na, neužkalbinėk man dantų, nes neskau la—atkrito kaimietis. — „Žinau ir mačiau, kaip jūs vargas branginat. Dirbkit ir aš su jums dirbsiu, vat ir galas“.

Ir ko nedarė ponai, kaip nekalbinėjo, kaimietis nepasidavė. Prisėjo generolui, kui iugiu ir pabrikantui eiti miškan zabų rinkt. Kaimietis išskarto iš akmens ugnies ir įkure ugniaukurą. Ties ugniaukuru visi pradėjo kloties patalus, ir kaimietis taip gi jau rengė sau patalą. „Tū ką čia dirbi, mužike!—sušuko generolas,—tau reikės mumis saugot, ant sargbos stovėt; tu žinai, kad miške pavojinga, visoką žvérių pilnas miškas, kad nesuėstų mūsų“. „Gali but gausi, kad aš jums ant sargybos

stovėt; niekados to nesulausite; aš matau kad jūsų klausyt, tai reikia but ir alkanam ir nuvargusiam, ir jums tarnaut. Jūs vakar neat minėt, kad aš alkanas, susprogot visus kiaušinius, o ant manęs tik rėkavot, šukavot“.

Ir prisiėjo kas naktį stot ant sargybos iš eilės O kad neatsisakyti nei vienas nuo sargybos eiles, kaimietislaukė ligi visi atserges; paskutinis stojo ant sargybos kaimietis. Ir sergėjo gene rolas, kungas ir pabrikantas pirma kaimiečio. Ilgai jie gyveno ant tos salos, nežinomos i neapgventos, ir ant galo išsimokino ponai ką ir kaimietis mokėjo, o kaimietis — ką ponai mokėjo. Ir nebėlko tarp jų jokio skirtumo. Kiek vienas iš jų, kiek galėjo, dirbo, komandavo ir meldesi ir dėra, kiekvienas sau uždavinėjo. Ilgai jie gyveno ant salos, ligi pabaigos gyvenimo: sintaikoj, vienybėj, brolybėj. Iš prie vartos jie tapo visi demokratai.

Pazvelgus atgal.

SOCIJOLIOGIŠKAS ROMANAS

Eduardo Bellamy.

VERTĖ

Pranas Siulelis.

(Tasa).

— Kaip gi tą užsiliko liuosanorė bažnyčia ir neprigulmingas tautai kunigijos luomas, jeigu tauta paėmė po savo globa visas kitas įstaigas ir nuo jūsų žmonių reikalauja atbuti kiekvienam visuomeniška tarnystą — aš vėl užklausau, biski užgautas juokais.

Dabar dakt. Lit rimtai atsakė:

— Žmonių tikėjimiskos pažvalgos, žinoma, diki ci persikeitė prabégusiamo šimtmetyje; vienok, jeigu jos ir nebėtū persikeitusios, viestiek mūsų surėdymės tikėjimas rastų sau parankią vietą. Kiekvieta ypatia, arba keletas ypatu gali bili kur nusisamdyti sau triobesi, už kurį moka tautai nuomą (renda), ir jie pasilielia tautos nuomininkais iki moka nuomą. Taip ir stovi bažnyčios. Kaslink kunigijos, tai prie jos pritaikoma yra tas-pats, kas prie laikraščių leidėjų ar redaktorių. Jeigu tūlas burelis žmonių nori sau užlaikyti kunigą, tai ją nurodyta žmogų (kuniga) tauta palinosoju nuo visuomeniškos tarnystės, o už tą nuostolį darbininkskoje armijoje tas pats burelis žmonių ir apmoka i tautos išdą iš savo kredito korelių. Tas atlyginimas už žmogų i tautos išdą yra tas pats, ką jūsų laikuoze mokėdavo pačiam tokiam žmogui, sakysim kunigui, kaip algą; tokiu tiesu prisilaikant dabar gali žmonės susimanyti ir užlaikyti patįs bažnyčias, klubus, ratelius ir tt. prie ko tauta nieko bendro neturi. Dabar gi, kaslink šios dienos pamokslo, — jeigu norėsite, galėsime nueiti bažnyčion arba ir namie pasiklausymui.

— Kaip gi aš galėsiu girdėti budamas namie?

— Visai paprasta: nėsiseite į muzikališką kambarį ir pasirinksite parankią kresę. Yra da žmonių, kurie pamokslų pasiklausyt eina bažnyčion, bet dauguma mūsų pamokslų nėra sakoma viešai, tik per telefoną, kuri klausytojai suvienija su pamokslininko kambariu užsimokēdami, kaip ir už laikrastį, prenumeratą. Jeigu tamsta norėsite nueiti bažnyčion, aš mielai eisiu sykiu; vienok aš manau, kad niekur tamsta taip gerai negirdėsi pamokslo, kaip namie sėdėdamas. Aš mačiau laikraščiuose, kad šiųtakys pamokslą garsus p. Barton; o jis sako tik per telefono ir jo klausytojų skaičius siekia i 150.000 ypatų.

Pamatės aš atsakian:

— Tas dalykas man taip dar naujas, kad vien dėl šio aš pasiliksi namie išgirsti p. Bartona.

Keletą minutų vėliaus, sėdžiant man knygine prie skaitymo, išėjo Judita manęs vadinti į muzikališką kambarį, kur jau sėdėjo abu ponai Lit ir laukė tik manęs. Vėl tik mūsų spėjom sau parankiai susėsti ant kresių ir kanapą, tuojuas pasigirdo suskambėjimas varpelio ir po keleto minutų, žmogaus balsas, kurs buvo taip aiškus, lyg čia pat kambarį butų kas pasislepęs kalbėjės į munis. Balsas iš telefono skambėjo šiaip:

P. BARTONO PAMOKSLAS.

„Paskutinę savaitę pas mus atsirado kritikas išgnodus, vienok savo ir jų šeimynų reikalai prispėvė devynioliktojo šimtmecio, gyvas atstovas jau seniai davo ir pačius kunigus griebties už įvairiu neteisingu praejusios gadynės, nuo išmirusių mūsų prapratių, darbu. Nabagai! jų užsiemimas iš tikro buvo iš sunkiausiu: priversti buvo skelbti žmonėms duos atkreipęs ant savęs mūsų atydos. Gali but daugeliu iš mūsų troško sau išsivaizdinti, kaip tai gyveno žmogus, o nežmoniškai. Apie šitą tai dalyką ir imu šian-

— Pons Vest, — jis tarė į mane, — Judita sanprotauja, kad tamstai bus nesmagi tėma, kurią p. Barton sau pasiskyrė, ir galibut su jo pamokslu busite apsivylę. Jeigu tamsta nori, ji siūlungs mūsų telefonu su p. Svitcerio pamokslų kambariu, kuriuomi, aš užtikrinu, tamsta busite užganėdintas.

— Ne, ne! — aš snūšau. — Tegul kalba p. Bartonas. Aš labai esu akyvas, ką jis apie mane pasaky.

— Kaip tamsta sau norite, — pritarė mano šeimininkas.

Laike tévo kalbos su manim, Judita spustelėjo guzikutį ir p. Barton balsas staiga nutruko. Dabar gi paspaudus jį, vėl pritvino kambaris aškios ir malonios pamokslininko kalbos.

„Aš drįstu užreikštai, kad mēs visi stebimės į praeitį ir ne galime gerai išmanysti, kaip tai per tokį trumppa laiką, vienu šimtmecium galėjo pasidaryti tokios pastebėtinės permaninos, kurios pergiundė žmonijos moraliskas ir materijališkas sulygas.

„Vienok gi suliginus devynioliktojo šimtmecio žmonijos skurdą su šiandienine jos gerove, nesimato didelio skirtumo; gali-but, kad nėra didesnis skirtumas už gyvenimą pirmųjų Amerikos kolonistų septyniolikmečių šimtmeciję su jų aminais, kurie devyniolikmečių amžiuje buvo surinkę neišsaikojuamus tautos lobius, arba Anglijos suvargusią žmoniją gyvenimą laikuose Viljamo Užkariautojo su prakutusiais anglais laikuose karalienės Viktorijos. Tame tik yra skirtumas, kad dabartiniame laike tautos gerovę yra plačiau padalinta ant visų žmonių, ir todėl tai jis daug skaisčiau atsivaidina užmetus akį paviršium, ir yra išvystėjus.

„Ak, mano prieteliai, jeigu tokis likimas butų buvęs duotas pasiskirtijums iš jūsų vaikams, kai po vienintėlės budas pasidaryti turtus ir gyvenimą tai ilgai da ilgai ir jūs butumėte stovėjant savo prabociai žemutės moraliskos lygmenės!

„Du ar tris šimtai metų atgal Indijoje įvyko gana žiaurus atsitikimas, kuris nors tik keletą desetkai gyvasių prekiavo, vienok su tuomi susirišė tokios brios apystovos, kad pasiliks amžinai neužmirštamu paveikslu. Buris angļų kalinių tapo uždarytas ankštame ruimelyje, kur jėjo tik tiek kvėpavimui orodėjimo darbe.

„Ak, mano prieteliai, jeigu tokis likimas butų buvęs duotas pasiskirtijums iš jūsų vaikams, kai po vienintėlės budas pasidaryti turtus ir gyvenimą tai ilgai da ilgai ir jūs butumėte stovėjant savo prabociai žemutės moraliskos lygmenės!

„Du ar tris šimtai metų atgal Indijoje įvyko gana žiaurus atsitikimas, kuris nors tik keletą desetkai gyvasių prekiavo, vienok su tuomi susirišė tokios brios apystovos, kad pasiliks amžinai neužmirštamu paveikslu. Buris angļų kalinių tapo uždarytas ankštame ruimelyje, kur jėjo tik tiek kvėpavimui orodėjimo darbe.

„Viljamo Užkariautojo su prakutusiais anglais laikuose karalienės Viktorijos. Tame tik yra skirtumas, kad dabartiniame laike tautos gerovę yra plačiau padalinta ant visų žmonių, ir todėl tai jis daug skaisčiau atsivaidina užmetus akį paviršium, ir yra išvystėjus.

„Ak, mano prieteliai, jeigu tokis likimas butų buvęs duotas pasiskirtijums iš jūsų vaikams, kai po vienintėlės budas pasidaryti turtus ir gyvenimą tai ilgai da ilgai ir jūs butumėte stovėjant savo prabociai žemutės moraliskos lygmenės!

„Du ar tris šimtai metų atgal Indijoje įvyko gana žiaurus atsitikimas, kuris nors tik keletą desetkai gyvasių prekiavo, vienok su tuomi susirišė tokios brios apystovos, kad pasiliks amžinai neužmirštamu paveikslu. Buris angļų kalinių tapo uždarytas ankštame ruimelyje, kur jėjo tik tiek kvėpavimui orodėjimo darbe.

„Viljamo Užkariautojo su prakutusiais anglais laikuose karalienės Viktorijos. Tame tik yra skirtumas, kad dabartiniame laike tautos gerovę yra plačiau padalinta ant visų žmonių, ir todėl tai jis daug skaisčiau atsivaidina užmetus akį paviršium, ir yra išvystėjus.

„Ak, mano prieteliai, jeigu tokis likimas butų buvęs duotas pasiskirtijums iš jūsų vaikams, kai po vienintėlės budas pasidaryti turtus ir gyvenimą tai ilgai da ilgai ir jūs butumėte stovėjant savo prabociai žemutės moraliskos lygmenės!

„Du ar tris šimtai metų atgal Indijoje įvyko gana žiaurus atsitikimas, kuris nors tik keletą desetkai gyvasių prekiavo, vienok su tuomi susirišė tokios brios apystovos, kad pasiliks amžinai neužmirštamu paveikslu. Buris angļų kalinių tapo uždarytas ankštame ruimelyje, kur jėjo tik tiek kvėpavimui orodėjimo darbe.

„Viljamo Užkariautojo su prakutusiais anglais laikuose karalienės Viktorijos. Tame tik yra skirtumas, kad dabartiniame laike tautos gerovę yra plačiau padalinta ant visų žmonių, ir todėl tai jis daug skaisčiau atsivaidina užmetus akį paviršium, ir yra išvystėjus.

„Ak, mano prieteliai, jeigu tokis likimas butų buvęs duotas pasiskirtijums iš jūsų vaikams, kai po vienintėlės budas pasidaryti turtus ir gyvenimą tai ilgai da ilgai ir jūs butumėte stovėjant savo prabociai žemutės moraliskos lygmenės!

„Du ar tris šimtai metų atgal Indijoje įvyko gana žiaurus atsitikimas, kuris nors tik keletą desetkai gyvasių prekiavo, vienok su tuomi susirišė tokios brios apystovos, kad pasiliks amžinai neužmirštamu paveikslu. Buris angļų kalinių tapo uždarytas ankštame ruimelyje, kur jėjo tik tiek kvėpavimui orodėjimo darbe.

„Viljamo Užkariautojo su prakutusiais anglais laikuose karalienės Viktorijos. Tame tik yra skirtumas, kad dabartiniame laike tautos gerovę yra plačiau padalinta ant visų žmonių, ir todėl tai jis daug skaisčiau atsivaidina užmetus akį paviršium, ir yra išvystėjus.

„Ak, mano prieteliai, jeigu tokis likimas butų buvęs duotas pasiskirtijums iš jūsų vaikams, kai po vienintėlės budas pasidaryti turtus ir gyvenimą tai ilgai da ilgai ir jūs butumėte stovėjant savo prabociai žemutės moraliskos lygmenės!

„Du ar tris šimtai metų atgal Indijoje įvyko gana žiaurus atsitikimas, kuris nors tik keletą desetkai gyvasių prekiavo, vienok su tuomi susirišė tokios brios apystovos, kad pasiliks amžinai neužmirštamu paveikslu. Buris angļų kalinių tapo uždarytas ankštame ruimelyje, kur jėjo tik tiek kvėpavimui orodėjimo darbe.

„Viljamo Užkariautojo su prakutusiais anglais laikuose karalienės Viktorijos. Tame tik yra skirtumas, kad dabartiniame laike tautos gerovę yra plačiau padalinta ant visų žmonių, ir todėl tai jis daug skaisčiau atsivaidina užmetus akį paviršium, ir yra išvystėjus.

„Ak, mano prieteliai, jeigu tokis likimas butų buvęs duotas pasiskirtijums iš jūsų vaikams, kai po vienintėlės budas pasidaryti turtus ir gyvenimą tai ilgai da ilgai ir jūs butumėte stovėjant savo prabociai žemutės moraliskos lygmenės!

„Du ar tris šimtai metų atgal Indijoje įvyko gana žiaurus atsitikimas, kuris nors tik keletą desetkai gyvasių prekiavo, vienok su tuomi susirišė tokios brios apystovos, kad pasiliks amžinai neužmirštamu paveikslu. Buris angļų kalinių tapo uždarytas ankštame ruimelyje, kur jėjo tik tiek kvėpavimui orodėjimo darbe.

„Viljamo Užkariautojo su prakutusiais anglais laikuose karalienės Viktorijos. Tame tik yra skirtumas, kad dabartiniame laike tautos gerovę yra plačiau padalinta ant visų žmonių, ir todėl tai jis daug skaisčiau atsivaidina užmetus akį paviršium, ir yra išvystėjus.

„Ak, mano prieteliai, jeigu tokis likimas butų buvęs duotas pasiskirtijums iš jūsų vaikams, kai po vienintėlės budas pasidaryti turtus ir gyvenimą tai ilgai da ilgai ir jūs butumėte stovėjant savo prabociai žemutės moraliskos lygmenės!

PERŽVALGA.

** Perejusiam num. „VL.“ buvo rašyta apie tulą Aleksandravičių, kuri ant rusiškų siųpų reikalaivimo Chicagoje policija suėmė, kaip kriminalistą, ir lapkričio 16 d. sakoma į iš New Yorko išvežė ant laivo „Korea“ Rusijon. Dabar Chicagiečiai socialistai pranešė naujas žinias apie tą visą incidentą. Jie susėkė caro valdžios slaptus planus, kuriuos čia rusiški šnipai išsidirbė; jie tvirtina, kad Aleksandravičius esą niekas kitas, kaip tik tos šnipų mašinerijos šriubelis. Šnipai susitaria vieną iš savujų areštuočių ir jideda kalejiman sykiu u kitais politiškais, kur nuo jų apsimetė revoliucionierų šnipas viską patiria ir perluoda kitiemis šnipams. Tokiu budu ir Aleksandravičius buvęs šnipų nusamdytas pasiduoti kalejiman sykiu su revoliucionierium Rudavičium (Latvija) Chicagoje. Vienok, kadangi jis pasirodė tokiam amatui netikusiu, todėl šnipai buvo išsakimai iš Rudavičiaus atskyre ir išgabene Rusijon, idant neapgarsintų tokios šnipų politikos. Spėjama net, kad Aleksandravičius vienai ne išsvežė Rusijon, bet apmokėjo jam už darbą ir paleido į visus keturius vėjus. Ir gali-but kai tokai „revoliucionierius“ šianlien ar rytoj po kita pavarde rės smarkias prakalbas, vadovaus lenkų ar lietuvių organizacijas, ir t... .

** „Tėvynės“ 42 N randame džiuginanti atsišaukimą „Lietuvos Ukesų Draugystės“ Pana, III. Ten lietuviai suprato, ko jiems reikia: nusisamde čieliems 5 metams salę ir iškure joje knygyną, turbut, irskaityklą. Prašo, kad visuomenė ir leidėjai sušelptų knygomis ar laikraščiais, šiuo adresu: J. Viskočka, 4 So. Oak str. Pana, III.—Retas, bet sektinas pavyzdelis!

** p. V. S. Jokubynas sumanė įkurti „Raštinkų Šelpimo Fondą“. Nurodo, kad tai praktika butų raštinkų Šelpimą įvesti prie T. M. D. Sumanimasis yra geras pats per save tokius fondus kitos tautos jau senai turi; bet jis nieku negali buti rišamas prie TMD. Jau parode praktika sū moksleivių Šelpimą iš TMD, kad dvieji darbų, nors ir geriausiai, negali tinka atlikti viena ištaiga. Jeigu jungti tą darbą prie kokios nors tautiškos organizacijos, tai geriausiai prie SLA. Išrenkant tam tikrą komitetą. Dabar gi jau pradėta ir pavienių ypatų rinkti pašlepą: Chicagiečiai per Puką surinko \$18.50 Stikliui Vilniuje, o Bostonė Zimontas surinko \$19.25 eilių išrašė Jovaru.

** Su nesmagumu dažinojom iš „Tėv“. jog Brooklynė polemiką laik raštukas nebeisejas.... blogi laikai pakisių kojā.

** p. Bagočius buvęs SLA. pirmininkas ir dabartinis „Kovos“ administratorius „Tėvynėje“ siulo \$500 tam, kurs darodys, kad jis buvo bent viena minutą Amerikoje areštuočias ar kalejime sėdėjęs. Mat esą prasiplatine paskai, kad jis už kokią ten šunybes areštavę.

** Tarp „Keleivio“ ir „Tėvynės“ perbelio juodas katinas ir pasėjo neapykantą. „K-io“ korespondentas storai apraše paskutinįjį SLA. nepaprastą seimą ir metė keletą dėmių ant „Tėv.“ administracijos bei redakcijos, o „T

Laima ir planetos. Knygelių tinkančiai jaunuomenėi perleidimui smaugaus laiko, iš jos galima įspėti savo laimę, ar nelaimę, ar myli ji mergelę, ar ja vaikiną. Antra laida. Plymouth, Pa., 1899, pusl. 47 25c

Lietuvliškis dainos iš visur surinktos. Yra tai rankius iš 400 visokių dainų, kuriuos yra paskirstyti ant 13 dienų: Tėvynės dainos, Pasakios dainos, Mito- liogiskos ir seniausios dainos, Dainos apie girtybę, Meiliškos dainos, Juokau- nos dainos, Kariškos dainos, Dainos iš baudžiaus gadytinė, Našlačių dainos, Raudos dainos, Visokios dainos. Plym- outh, Pa., 1893, pusl. 496 \$2.00
Apdaryta \$2.50

Lietuvos Istorija. Simano Daukanto, Nuo seniausių gadytinė iki Gediminui, Didžiam Lietuvos Kunigaikštū, Kniga I. Plymouth, Pa., 1893, pusl. 483 \$1.50
Apdaryta \$2.25

Lietuvos Istorija. Simano Daukanto, Nuo Gedimino D. L. K. iki Liublino unijai, Kniga II. Plymouth, Pa., 1897, pusl. 531 \$1.50
Apdaryta \$2.25

Abidys pri kruvai drutu apdaru \$4.00

Lietuvos Tauta. Senovėje ir šiadien. Aprašo apie lietuvių praeitį. Kiekienam lietuviui yra naudinga apie tai žinoti. Paraše J. Slupas, M. D. Tomas L. Plym- outh, Pa., 1904, pusl. 464 \$1.50
Tomas L., pusl. 564 \$1.75
Abu tomai \$3.25

Našlaitė. Apysaka eilėse, labai labinga ir užimtini knygelė. Paraše M. Plymouth, Pa., 1905, pusl. 15 10c

Paveikslai. Dvi puikių apysakos, gana užimančios pasiskaitymą. Paraše Žemaitė. Plymouth, Pa., 1899, pusl. 102-15.

Parisdavimas ir Pelnas. Iš prieitiuk Prusų Lietuvoje, Pagal A. Šlietochovskį. Kaip vienos lietuvių atėjė iš Didžiųjų Lietuvos atsidavę vokiečiams, net pardaigė ir tiksliam permainėsi ir paskui isvare iš Paraše Žmugus. Plymouth, Pa., 1901 10c

Pasikalbėjimai apie dangų ir žemė- Labai aktyvi knygelė, su 15 paveikslėliais. Vertė iš stvetinių kalbų, P. A. Plymouth, Pa., pusl. 81 25c

Palemonas ir Girždūta. Apysaka ei- lėse, iš senovės gyvenimo pagal žmonių pasakų, senovės įtakėjimų ir savo fan- tazijos. Paraše M. D. S. Plymouth, Pa., 1904, pusl. 72 10c

Puota—Nuskintas žiedas. Vaiždeliai iš gyvenimo. Du labai puikius apskaitymai Paraše Bijuinas. Plymouth, Pa., 1902, pusl. 32 10c

Pagieža—Jurgis Durnells. Dvi labai puikių apysakos iš gyvenimo. Kiekvie- nam priimtas pasiskaitymą. Lenkiška paraše Brolis. Lietuviai jšgulė Vin- cius Kudirka. Plymouth, Pa., 1902, pusl. 90 25c

Popierius Gromatomas rast. Gaunama visokio skyriaus, su malionimis daine- lėmis ir visokiais aprašymais tuzinės su kopertais 25c

Sausio Devinta. Šitoje knygtėje yra placi aprašyta apie Petrapilės darbi- ninkų sukilimą arba „Raudonajį Nedėli- dienį“: kaip išsudejė minios ejo mala- uti nuo caro arba ar duonos, o jis išsi- unė kariumenė į tukstančius išžudu. Gana lengvas ir graudus pasakojimas. Paraše Maksim Gorky. Vertė F. M. Bro- okylė, N. Y., 1908, pusl. 40 15c

Užsistandžiant ant to gerai. Arba ap- mislijimai apie keturis daiktus paskutinius, skaitymas graudus į juokingas. Lenkiška paraše J. V. Nera. Lietuviai par- kon kalbon versta. Plymouth, Pa., 1886, pusl. 150 15c

Vilius Tell. Drama penkiuose aktuose Yra tai geniuosis veiklas, parašytas garsaus vokiško poeto Schiller. Drama- tiškų formų parašyta čia kova už ne- prigulymę svėcarį par Austrės jun- gu; darbai svėcarijos patriotų, tarp kurių svarbiausia buvo Vilius Tell. Lie- tuviškai vertė Vincas Kapsas. Plymouth, Pa., 1890, pusl. 152 30c

Vargdienė. Apysaka iš tikru atsi- kymo punkto ir šeštos dešimties 10-tojo šimtmečio. Su autorius paveikslas. Šio- tie knygelės aprašo apie baudžiaus lai- kus Lietuvoje, kai ponai žmones plake apie Lietuvos ubagą gyvenimą ir jų puo- tas, apie žydų gudrybes ir kt. Ši kny- gelė didei akvą, vietomis juokingą, o vietomis lindiną. Paraše Aleksandras Fromas (Gužutis). Plymouth, Pa., 1906, pusl. 187 10c

Valkata. Gražus paveikslėlis, paimitas iš kaimo mergaičių gyvenimo. Kaip mergaitė tevo praeikta. Išėjo į mie- tus, pateko į suvadžiotojų nagus, praz- dė savo gyvenimą ir pati nusidėrė. Pa- mokinimas tėvams. Iš latviško vertė J. Pleiry. Brooklyn, N. Y., 1908 10c

Vytauto Prisieka. Paveikslas reiškia- ta valanda, kada kryžiaukai įgręžė 16-tą balandžio 1362 mete Kauno pilį. Tolyčio anapres Nemuno, veržiasi liepsnos ir du- mai nuo gaisruojančių drutvietės griu- vesių. Aplink jį susitelkė tėvunai, vyčiai ir vaidiliūčiai. Vytautas gime 1344 m. mirė 1430 m.; paveikslas perstato jis iš 18 metų jaunuūčių; vienpatavino nuo 1392 iki 1430 m. Iš keturių tukstančių apgyvendintų su- kromių turėti? Tai vartotie, Prof Brandz Wendorf Hair Grover, kuris žėmias vartodamas už- signėdina, ir aplie puse milijono padėkavoniu ta- doruo. Jeigu norite galite atsiskaiti per laiką busišnės Dykai visi aprasymai nuo ko pianki slenka ir pilnka ir pleiskan atsirad- ma, mes gyduoleis ne siunčame panevai ir C. O. D. nebijoje paraste laikas ba nerelkés ne cento mokoja iš visokos rodas [Valstainės Dykai] ga- ga- gantė apdriu.

Dr. F. J. Krajewski, 42 So. Washington Street, WILKES-BARRE, Pa. Pirmas Lenkiškas Daktaras. VALANDOS: nuo 9 iki 12 rytė, -1-4 po piet ir nuo 7 iki 9 vakare.

Nuspuogavimas veidu. Daugumas mielių, kad bjauriai užsišrečiamā išėturi? Taigi kai nesigydinti? su manę metodika sekretoriu išsižydiuoti. Plaukų slinkinė ir srotinė turėti? Tai vartotie, Prof Brandz Won- derful Hair Grover, kuris žėmias vartodamas už- signėdina, ir aplie puse milijono padėkavoniu ta- doruo. Jeigu norite galite atsiskaiti per laiką busišnės Dykai visi aprasymai nuo ko pianki slenka ir pilnka ir pleiskan atsirad- ma, mes gyduoleis ne siunčame panevai ir C. O. D. nebijoje paraste laikas ba nerelkés ne cento mokoja iš visokos rodas [Valstainės Dykai] ga- ga- gantė apdriu.

„Vienybė Lietuvninkų“. Rankius, galima gauti nuo išleidimo 1890 metų iki 1899, knygų formoje. Preke \$2.00
Nu 1890 metų iki 1903 \$3.00
Nu 1903 metų iki 1908 \$2.50

Šitas pamintas laikraštis, arba ran- kių kuris yra nuo seniai surinktas ir užlaikomas, jame galima rast visokios skaitymu, apie ką tik panorėti tai Jame- ras, kurie malonit turet tai ligai nelau- kait.

Žeminių Dulkės. Apysaka iš musų ga- dyneių Lietuvoje. Parašyta M. Radzevi- ciūtė. Su autore's paveikslu. Plymouth, Pa., 1901, pusl. 226 50c

Ženysbos Paikų Miko. Kaip jam ne- temai su ženysbomis atsikali, iš lenki- škos kalbos vertė V. K. Plymouth, Pa., 1896, pusl. 10 (didelio formato) 10c

Žmogus. J. Akuratero apysaka, iš latviško vertė J. Banuolis. Plymouth, Pa., 1901, pusl. 40 15c

J. J. Pauksztis ir K. Brazys, 120-124 Grand st., 224 E. Main st., Brooklyn, N. Y. Plymouth, Pa.

„Lietuvos Ukininkas“. Laikraštis skiriamas darbo žmo- nėms, eina kartą per savaitę, iš Vil- niaus, Lietuvos.

„Lietuvos Ukininkas“ rašoma apie žymiausius Lietuvos reikalus, apie žemės valdymą, apie valčiaus mo- kyklas ir žmonių laisvę, apie vyriausybės darbus ir politiką ir tt.

Kaina metamu su prisintumu \$2.30.

Pavienis num. ant vienos 5c.

O krasa 6c.

Pinigus siuskite atstovui Amerikoje po adresu:

A. Rinkevičius, 120 Grand st., Brooklyn, N.Y.

Naujas Tel. 1005. Senas Tel. 578M

Dr. Albertas Kauffman

Gydytojas iš seno krajaus.

Specijalistas nuo visokių ligų.

GYDO NET LABIAUSIAI UZSENĖJUSIAS VYRUS, MOTERIS IR KUDIKIŲ LIGAS.

Galima snaišnekėti lietuviškai, len- kiškai, rusiškai, vokiškai ir slaviškai.

VALANDOS PRIEMIMO. Iš prieitiuk Prusų Lietuvoje, Pagal A. Šlietochovskį. Kaip vienos lietuvių atėjė iš Didžiųjų Lietuvos atsidavę vokiečiams, net pardaigė ir tiksliam permainėsi ir paskui is- varė iš Paraše Žmogus. Plymouth, Pa., 1901 10c

Pasikalbėjimai apie dangų ir žemė- Labai aktyvi knygelė, su 15 paveikslėliais. Vertė iš stvetinių kalbų, P. A. Plymouth, Pa., 1899, pusl. 81 25c

Palemonas ir Girždūta. Apysaka ei- lėse, iš senovės gyvenimo pagal žmonių pasakų, senovės įtakėjimų ir savo fan- tazijos. Paraše M. D. S. Plymouth, Pa., 1904, pusl. 72 10c

Puota—Nuskintas žiedas. Vaiždeliai iš gyvenimo. Du labai puikius apskaitymai Paraše Bijuinas. Plymouth, Pa., 1902, pusl. 32 10c

Paginežas—Jurgis Durnells. Dvi labai puikių apysakos iš gyvenimo. Kiekvie- nam priimtas pasiskaitymą. Lenkiška paraše Brolis. Lietuviai jšgulė Vin- cius Kudirka. Plymouth, Pa., 1902, pusl. 90 25c

Paginežas—Jurgis Durnells. Dvi labai puikių apysakos iš gyvenimo. Kiekvie- nam priimtas pasiskaitymą. Lenkiška paraše Brolis. Lietuviai jšgulė Vin- cius Kudirka. Plymouth, Pa., 1902, pusl. 90 25c

Sausio Devinta. Šitoje knygtėje yra placi aprašyta apie Petrapilės darbi- ninkų sukilimą arba „Raudonajį Nedėli- dienį“: kaip išsudejė minios ejo mala- uti nuo caro arba ar duonos, o jis išsi- unė kariumenė į tukstančius išžudu. Gana lengvas ir graudus pasakojimas. Paraše Maksim Gorky. Vertė F. M. Bro- okylė, N. Y., 1908, pusl. 40 15c

Užsistandžiant ant to gerai. Arba ap- mislijimai apie keturis daiktus paskutinius, skaitymas graudus į juokingas. Lenkiška paraše J. V. Nera. Lietuviai par- kon kalbon versta. Plymouth, Pa., 1886, pusl. 150 15c

Vilius Tell. Drama penkiuose aktuose Yra tai geniuosis veiklas, parašytas garsaus vokiško poeto Schiller. Drama- tiškų formų parašyta čia kova už ne- prigulymę svėcarį par Austrės jun- gu; darbai svėcarijos patriotų, tarp kurių svarbiausia buvo Vilius Tell. Lie- tuviškai vertė Vincas Kapsas. Plymouth, Pa., 1890, pusl. 152 30c

Valkata. Gražus paveikslėlis, paimitas iš kaimo mergaičių gyvenimo. Kaip mergaitė tevo praeikta. Išėjo į mie- tus, pateko į suvadžiotojų nagus, praz- dė savo gyvenimą ir pati nusidėrė. Pa- mokinimas tėvams. Iš latviško vertė J. Pleiry. Brooklyn, N. Y., 1908 10c

Vytauto Prisieka. Paveikslas reiškia- ta valanda, kada kryžiaukai įgręžė 16-tą balandžio 1362 mete Kauno pilį. Tolyčio anapres Nemuno, veržiasi liepsnos ir du- mai nuo gaisruojančių drutvietės griu- vesių. Aplink jį susitelkė tėvunai, vyčiai ir vaidiliūčiai. Vytautas gime 1344 m. mirė 1430 m.; paveikslas perstato jis iš 18 metų jaunuūčių; vienpatavino nuo 1392 iki 1430 m. Iš keturių tukstančių apgyvendintų su- kromių turėti? Tai vartotie, Prof Brandz Won- derful Hair Grover, kuris žėmias vartodamas už- signėdina, ir aplie puse milijono padėkavoniu ta- doruo. Jeigu norite galite atsiskaiti per laiką busišnės Dykai visi aprasymai nuo ko pianki slenka ir pilnka ir pleiskan atsirad- ma, mes gyduoleis ne siunčame panevai ir C. O. D. nebijoje paraste laikas ba nerelkés ne cento mokoja iš visokos rodas [Valstainės Dykai] ga- ga- gantė apdriu.

Dr. F. J. Krajewski, 42 So. Washington Street, WILKES-BARRE, Pa. Pirmas Lenkiškas Daktaras. VALANDOS: nuo 9 iki 12 rytė, -1-4 po piet ir nuo 7 iki 9 vakare.

Nuspuogavimas veidu. Daugumas mielių, kad bjauriai užsišrečiamā išėturi? Taigi kai nesigydinti? su manę metodika sekretoriu išsižydiuoti. Plaukų slinkinė ir srotinė turėti? Tai vartotie, Prof Brandz Won- derful Hair Grover, kuris žėmias vartodamas už- signėdina, ir aplie puse milijono padėkavoniu ta- doruo. Jeigu norite galite atsiskaiti per laiką busišnės Dykai visi aprasymai nuo ko pianki slenka ir pilnka ir pleiskan atsirad- ma, mes gyduoleis ne siunčame panevai ir C. O. D. nebijoje paraste laikas ba nerelkés ne cento mokoja iš visokos rodas [Valstainės Dykai] ga- ga- gantė apdriu.

„Vienybė Lietuvninkų“. Rankius, galima gauti nuo išleidimo 1890 metų iki 1899, knygų formoje. Preke \$2.00
Nu 1890 metų iki 1903 \$3.00
Nu 1903 metų iki 1908 \$2.50

Šitas pamintas laikraštis, arba ran- kių kuris yra nuo seniai surinktas ir užlaikomas, jame galima rast visokios skaitymu, apie ką tik panorėti tai Jame- ras, kurie malonit turet tai ligai nelau- kait.

Žeminių Dulkės. Apysaka iš musų ga- dyneių Lietuvoje. Parašyta M. Radzevi- ciūtė. Su autore's paveikslu. Plymouth, Pa., 1901, pusl. 226 50c

Ženysbos Paikų Miko. Kaip jam ne- temai su ženysbomis atsikali, iš lenki- škos kalbos vertė V. K. Plymouth, Pa., 1896, pusl. 10 (didelio formato) 10c

Žmogus. J. Akuratero apysaka, iš latviško vertė J. Banuolis. Plymouth, Pa., 1901, pusl. 40 15c

